

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XII. Conditiones requisitæ ad hoc, ut oratione infallibiliter impetret.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

49 Secunda conditio est humilitas supplicantis, quâ se coram adorata divina Majestate deprimat, seque pulverem, imò nihil esse cognoscat, dicens: *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis & cinis*, Genes. 28. Enimverò oratio humiliantis se nubes penetrat, Eccli. 35. Et odit Deus pauperem superbum, idèoque Pharisæi orationem acceptam non habuit. Deus enim superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Et nunquid oramus, quia mendici sumus? Omnes, quando oramus, mendici Dei sumus (ait Augustinus serm. 83, aliâs 15. de verb. Dom.) ante januam magni patris-familias stamus, imò eisiam prosternimur, supplices ingemiscimus, aliquid volentes accipere, & ipsum aliquid, ipse Deus est. Ad Deum supplex clamabat Propheta Pl. 69. *Ego verò egenus & pauper sum; Deus adjuva me*. Pl. 6. *Miserere mei Domine, quoniam infirmus sum*. Pl. 40. *Sana animam meam, quia peccavi tibi*.

50 Tertia conditio, fides. Quarta, spes, seu pia fiducia obtinendi à Dei misericordia quod petis, juxta illud Jacob. 1. *Siquis indiget sapientiâ, postulet à Deo...* Postulet autem in fide, nihil habitans: qui enim habitat, similis est fluctus maris.... Non ergo astimet homo ille quod accipiet aliquid à Domino.

51 Quinta, ut oratio nostra fervens sit, non tepida. Sed, quod deplorandum est, oratio nostra aliquando sic tepida est, vel potius frigida, ut penè sit nulla; imò interdum ita nulla, ut neque hoc in nobis cum dolore advertamus. Quia si vel hoc dolemus, jam oramus, ait Augustinus l. 1. qq. ad Simplic. q. 2. sub fin.

52 Sexta, ut assidua sit, & perseverans: quia misericordiam Dei, quâ assidue indigemus, non impetramus, nisi eam assidue & perseveranter deprecemur. Assiduitas verò & perseverantia orationis frequenter impetrat, quod meritum orantis impetrare non valet, prout Salvalor Luc. 11. ostendit per parabolam viduæ Judicem interpellantis, & alteram parabolam amici mediâ nocte tres panes commodatò petentis, qui etsi non impetret ea propter amicitiam, propter importunitatem impetrabit. Idè c. 18. *Oportet semper orare* (inquit Salvalor) & nunquam deficere. Et Fratris Domini: *Multum valet deprecatio justis assidua*. Jacob. 5. Paulus etiam 1. Thessal. 5. *Sine intermissione orate*. Et S. August. epist. 130. *In ipsa fide, & spe, & charitate continuo desiderio semper oremus*. Et enarrat. in Psal. 37. ad illa verba: *Domine ante te omne desiderium meum: Ipsum* (inquit) *desiderium tuum, oratio tua est, & si continuum desiderium, continua oratio...* *Quidquid aliud agas, si desideras illud sabbatum, non intermitte orare. Si non vis intermittere orare, noli intermittere desiderare. Continuum desiderium tuum, continua vox tua est. Tacebis, si amare destiteris*. Qui & in Psal. 146. continua orationis, sicut & dilectionis facilem suggerens modum, ab eo dicit continuo laudari Deum, qui omnia opera sua ex Tom. II.

Dei amore facit. Cui concinens S. Fulgentius epist. 1. *Oratio est* (inquit) *in conspectu Dei omne opus bonum, quo delectatur, nullo indigens Deus*.

Septima conditio, ut oratio non sit sterilis, sed bonis operibus sociata, quibus homo testetur se efficaciter desiderare quod petit. Multi enim idè non impetrant, quia ex toto corde non desiderant, similes Augustino ante plenam conversionem dicenti: *Da castitatem, sed non modo*. Sæpè ergo Deus differt exaudire, ut faciat desideria nostra crescere. Sæpè etiam non exaudit, ut discamus in vanum non recipere gratias ipsius, sicut antè fecimus, eas absque bonorum operum fructu negligendo. *Quisquis ergo vult petita accipere, festinet ea que accepit opere implere*. Orantes (inquit Cyprianus loco citato) non in fructibus nec nudis precibus ad Deum veniant. Inefficax petitio est, cum precatur Deum sterilis oratio. *Nam cum omnis arbor non faciens fructum, excidatur, & in ignem mittatur, utique & sermo non habens fructum. Promoveri Deum non potest, qui nullâ est operatione fecundatus*. Et idè Scriptura nos divina instruit, dicens: *Bona est oratio cum jejuniis & eleemosynis*. Similiter Augustinus in Psal. 42. *Quam celeriter accipiuntur orationes bene operantium! ... Vis orationem tuam volare ad Deum? Fac illi duas alas, jejunium & eleemosynam*.

CAPUT XII.

Conditiones requisita ad hoc, ut oratio infallibiliter impetret.

Dicendum (inquit S. Thomas a. 15. ad 2.) 54 quod ponuntur quatuor conditiones, quibus concurrentibus semper aliquis impetrat quod petit, ut scilicet pro se petat, necessaria ad salutem, piè & perseveranter.

Pro se: quia qui dixit Joan. 14. *Siquid petieritis Patrem in nomine meo, non utcumque dabit, sed dabit vobis* (ait Augustinus tr. 102. in Joan.) *quia Sancti pro se ipsi, non autem pro omnibus exaudiuntur, vel amicis, vel inimicis suis*.

Necessaria ad salutem, vel certè ad eam conducentia. Quia non est promissa exauditio, nisi petentibus in nomine Christi, ut constat ex adductis verbis: *Siquid petieritis Patrem in nomine meo, &c. Non petitur autem in nomine Salvatoris, quidquid petitur contra rationem salutis*, ait ibidem Augustinus.

Piè, id est cum intentione pia, & amorosa, efficacique desiderio impetrandi postulata. Ad quod necesse est impedimenta pro posse amovere; aliâs sibi ipsi orans causa est quod non impetret. Et ista plerumque etiam causa est propter quam Sancti, pro aliis orantes, non exaudiuntur: quia scilicet illi, pro quibus orant, impediunt piæ petitionis effectum.

Perseveranter: ob ea quæ dixi n. 52. quædam enim non negantur (ait ibidem Augustinus b 2)

nus) sed, ut congruo dentur tempore, differuntur. Enimvero quia valde magna sunt, quae orantes petimus in ordine ad salutem, desiderium impetrandi esse debet proportionatum, seu valde magnum. Igitur ut ea magis & magis desideremus, & obtenta magis sollicitè custodiamus, Deus saepe vult diu multumque rogari. Quia desideria dilata crescunt, & citò exaudita faciliè languescunt.

59 Articulo sequenti quaerit S. Thomas, an non soli iusti, sed etiam peccatores, servatis conditionibus illis, orando impetrent quod à Deo postulant? & respondet, quòd in peccatore duo sunt consideranda, scilicet natura, quam diligit Deus, & culpa, quam odit. Si ergo peccator, orando, aliquid petit in quantum peccator, id est secundum desiderium peccati, in hoc à Deo non auditur ex misericordia; sed quandoque auditur ad vindictam, dum Deus permittit peccatorem adhuc amplius ruere in peccata: Deus enim quaedam negat propitius, quae concedit iratus, ut Augustinus dicit.

60 Orationem verò peccatoris, ex bono natura desiderio procedentem, Deus audit, non quasi ex iustitia (quia peccator audiri non meretur) sed ex pura misericordia. Observavit tamen quatuor conditionibus, ut scilicet pro se petat, necessaria ad salutem, pie & perseveranter. Hactenus S. Thomas, cui consonant Augustinus tr. 44. in Joan. & Chrysostomus, seu potius Joannes Hierosolymitanus Patriarcha 44. oper. imperf. in Matth. homil. 18. dicens: Omnis qui petit, accipit, sive sit iustus, sive peccator.

CAPUT XIII.

Pro omnibus viatoribus orandum, necnon pro animabus Purgatorii; sed nullo modo pro damnatis.

61 **Q**uia Jacobi 5. generaliter dicitur, *Orate pro invicem, ut salvemini*, & ut S. Thomas loco citato a. 7. ad 3. ait, sicut nulli, quamdiu vivit, hic subtrahendum est correctionis beneficium (quia non possumus praedestinos distinguere à reprobis) ut Augustinus dicit in l. de corrupt. & grat. ita etiam nulli denegandum est orationis suffragium. Orandum ergo pro viatoribus omnibus, iustis & peccatoribus; pro istis, ut convertantur; pro illis, ut perseverent & proficiant. Et triplici adhuc ratione pro iustis est orandum, prosequitur S. Doctor. Primo quidem, quia multorum preces facilius exaudiuntur. Unde super illud Rom. 15. „adjuvetis me in orationibus vestris,“ dicit Glossa: „Benè rogat Apostolus minores pro se orare; multi enim minimi, dum congregantur unanimes, fiunt magni, & multorum preces impossibile est quòd non impetrent, illud scilicet quod est impetrabile. Secundo, ut ex multis gratia agatur Deo de beneficiis, quae conferuntur iustis, quae etiam in utilitatem multorum vergunt, ut patet per Apostolum 2. Cor. 1. Tertiò, ut majores non superbiant, dum con-

siderant se suffragiis minorum indigere.

Nec solum pro fidelibus, sed & pro infidelibus orandum; sed ipsi (ait S. Thomas in 4. dist. 18. q. 2. a. 1. ad 1.) fructum orationis non percipiunt, nisi convertantur. Similiter & pro excommunicatis orari potest, quamvis non inter orationes, quae pro membris Ecclesiae sunt, nec nominari possint in orationibus publicis, si sint nominatim denunciati, vel publici Clerici percussores. Et tamen fructum non participant, quamdiu in excommunicatione manent; sed oratur ut ab excommunicatione solvantur.

Etiam pro inimicis orare nos oportet: quia eodem modo quo tenemur diligere inimicos, tenemur pro inimicis orare. S. Thomas a. 8. in corp. Et debemus orando petere, quod debemus desiderare. Desiderare autem bona debemus, non solum nobis, sed etiam aliis: hoc enim pertinet ad rationem dilectionis, quam proximis debemus impendere, etiam inimicis. Propter quod Matth. 5. dicitur: *Orate pro persequentibus & calumniantibus vos.*

Addit S. Doctor ibidem, quòd sicut diligere inimicos in generali, est in precepto; in speciali autem non est in precepto, nisi secundum praeparationem animi, ut scilicet homo se paratus etiam specialiter inimicos diligere, & eum juvare in necessitatibus orationis, vel si veniam peteret, sed in speciali à salute inimicos diligere, & eos juvare, perfectionis est: ita similiter necessarius est, ut in communibus nostris orationibus, quas pro aliis facimus, inimicos non excludamus. Quòd autem pro eis specialiter oramus, perfectionis est, non necessarius, nisi in aliquo casu speciali.

Dixi etiam pro animabus Purgatorii orandum: quia etiam ad eas se extendere debet charitas nostra, tantò majori miserationis affectu, quòd jam seipsas juvare non possunt, gravissimis illis in poenis, quae incomparabiliter graviores sunt gravissimis quibuscumque hujus vitae cruciatibus & tormentis. Unde scriptum est: *Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut à peccatis solvantur.*

Pro damnatis autem orandum non est: quia status ipsorum absolute est immutabilis. Unde historia de Trajano, precibus S. Gregorii ex inferis erepto, fabulis accentenda videtur: cum scriptum sit, *in inferno nulla est redemptio*; quamvis aliqui Patres apud Petavium to. 3. Theolog. Dogm. l. 3. c. ult. censuerint licitum orare pro damnatis, saltem baptizatis, non ut liberentur, sed ut poenae ipsorum mitigentur; quam opinionem non continere aliquid absurdum, fideivè repugnans, Petavium existimat ibidem. Sed antiquata videtur opinio ista, nec fundata.

Sed quid de beatis? licitum esse pro ipsis in caelo jam regnantibus orare, non ad impetrandam ipsis gloriam essentialem (quo sensu Augustinus dicit, *injuriam facit Martyri, qui orat pro Martyre*) sed aliquid gloriae vel gaudii accidentaliter, opinio est nonnullorum, quam Sinnichius in Saule Extrege l. 1. §. 287. in Ec-